

## 3r PREMI PROSA JOVES

**Obra:** Darrere la màscara

**Autor:** Laia Sales

Somreia, sempre somreia. Era tan senzill com sostenir la màscara davant el seu rostre per amagar tot el malestar que portava dins, sense que ningú ho notés, sense que ni una ànima arribés a pensar que era una màscara i que sota d'ella s'amagaven uns sentiments tan foscos i apagats.

Fins que un dia el seu braç esquerre va començar a fallar, tremolava i no aguantava el pes d'aquella careta, es va cansar. I després el braç dret, provocant l'inevitable. La màscara va caure a terra trencant-se en mil bocins.

Tots buscaven aquell rostre amb un somriure radiant d'orella a orella però no el trobaven, ell ja no somreia. Ningú el coneixia, era com si fos invisible.

Forçosament va intentar fer una rialla o alguna cosa semblant però no va poder. Amb el temps que portava concentrat en sostenir la màscara s'havia oblidat de com somriure.